

Kommittédirektiv

En översyn av horisontella bestämmelser
inom varu- och tjänsteområdet

Dir.
2008:24

Beslut vid regeringssammanträde den 6 mars 2008

Sammanfattning av uppdraget

En särskild utredare ska kartlägga och beskriva de svenska bestämmelser och administrativa förfaranden och procedurer som på ett horisontellt plan har betydelse för varors och tjänsters fria rörlighet på den inre marknaden. Utredaren ska särskilt uppmärksamma de olika funktioner som bestämmelserna och procedurerna har, deras inbördes förhållande, sammanhang samt eventuella överlappande funktioner men också eventuella brister i regelverket. Utredaren ska därefter se över det regelverket samt lämna förslag på de förenklingar, förbättringar och kompletteringar av regelverket som är nödvändiga för att säkerställa den fria rörligheten för varor och tjänster. Utredaren får också lämna förslag på andra åtgärder som han finner nödvändiga. Utredaren ska också överväga och lämna förslag på hur kunskapen om den inre marknadens funktion och om regelverket kan ökas hos främst myndigheter. Utredaren ska presentera en konsekvensutredning av de förslag som läggs fram. Bestämmelser och procedurer som tillämpas av både statliga och kommunala myndigheter omfattas av uppdraget. Utredningsuppdraget omfattar inte bestämmelser, förfaranden och procedurer som enbart avser enskilda typer av varor och tjänster.

Uppdraget ska redovisas till regeringen senast den 15 maj 2009.

Bakgrund

Generella horisontella bestämmelser inom varu- och tjänsteområdet

Principen om fri rörlighet för varor och tjänster inom EU har sin grund i EG-fördraget, i EG:s sekundärrättsakter och i de principer som har utvecklats i EG-domstolens rättspraxis på området. Undanröjandet av handelshinder utgör en central del i arbetet för att förverkliga EU:s inre marknad. Den vanligaste formen av handelshinder på den inre marknaden utgörs av tekniska handelshinder.

Nationella bestämmelser som bidrar till att skapa en fri rörlighet för varor och tjänster och undanröja handelshinder härrör i dag nästan uteslutande från EG-rätten. Svenska bestämmelser som har betydelse för varors och tjänsters fria rörlighet på den inre marknaden kan antingen vara av horisontell art eller reglera enskilda typer av varor och tjänster. Bestämmelserna kan föreskriva specifika krav som varor och tjänster ska uppfylla eller vara av mer processuell art och föreskriva olika förfaranden som myndigheter ska tillämpa i särskilda situationer. Bestämmelserna kan bl.a. röra hur regelgivning ska ske, hur EG-rätten ska tillämpas i svensk rätt eller föreskriva särskilda informationsprocedurer då myndigheter stoppar varor och tjänster på marknaden. Utöver de svenska bestämmelser som på ett horisontellt plan har betydelse för den fria rörligheten för varor och tjänster, finns det bestämmelser som specifikt rör enskilda typer av varor och tjänster. Några av dessa bestämmelser kan ändå vara av vikt för varors och tjänsters fria rörlighet på den inre marknaden i stort, t.ex. bestämmelserna om den s.k. Rapex-proceduren på konsumentområdet (se beskrivning nedan).

En av huvudprinciperna för den inre marknaden, principen om ömsesidigt erkännande av varor, följer direkt av EG-fördraget och genom EG-domstolens tolkning. En vara som lagligen tillverkats eller finns på marknaden i ett land i unionen

ska även få säljas i andra länder utan att behöva anpassas. Detta gäller även om varan framställs eller godkänns enligt tekniska krav eller kvalitetskrav som skiljer sig från dem som ställs på det mottagande landets egna varor. Vissa undantag från principen kan göras om det motiveras av tvingande hänsyn till allmänintresset som folkhälso-, konsument- eller miljöskydd. Enligt EG-domstolens rättspraxis åligger det medlemsstaterna att genomföra denna princip i nationell rätt, vilket i Sverige ofta sker genom s.k. klausuler om ömsesidigt erkännande. Bestämmelser om statliga myndigheters skyldighet att använda sådana klausuler när de utarbetar tekniska regler eller deras skyldighet att följa samrådsprocesser som syftar till att underlätta handeln med andra länder finns i förordningen (1994:2029) om tekniska regler och förordningen (2005:894) om teknisk kontroll.

Generella bestämmelser som rör statliga förvaltningsmyndigheters skyldigheter som följer av Sveriges medlemskap i EU, i vilka även bestämmelser rörande den inre marknaden omfattas, finns i ett antal olika författningar. Bland annat finns sådana bestämmelser i förordningen (1994:2035) om vissa skyldigheter för myndigheter vid ett medlemskap i Europeiska unionen och myndighetsförordningen (2007:515). Vissa av dessa bestämmelser gäller samråd, rapporteringsskyldighet, anmälningsskyldighet, lämnande eller mottagande av uppgifter eller liknande förfaranden. Bestämmelserna tillämpas bl. a. när myndigheterna underrättar kommissionen om genomförande av direktiv eller då de lämnar invändningar mot standarder. När ett område har harmoniserats i alla aspekter är det inte tillåtet att uppställa särskilda nationella krav på varor och tjänster. Emellertid händer det att medlemsstaterna ändå fastställer krav i nationell rätt som går längre än vad som föreskrivs i ett direktiv, s.k. ”goldplating”. Detta kan medföra gränsdragnings-svårigheter mellan det harmoniserade och det icke-harmoniserade området, vilket i sin tur kan påverka valet av under-rättelseform till kommissionen.

Utformningen av nationella bestämmelser som rör den fria rörligheten för varor och tjänster kan därutöver påverkas av bestämmelser som på ett horisontellt plan kräver att särskilda

analyser först måste genomföras. I förordningen (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning anges t.ex. att en konsekvensutredning ska innehålla en bedömning av om regleringen överensstämmer med eller går utöver de skyldigheter som följer av Sveriges anslutning till EU. Förordningen ersätter förordningen (1998:1820) om särskild konsekvensanalys av reglers effekter för små företags villkor och 27-28 §§ verksförordningen (1995:1322).

I Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter och beträffande föreskrifter för informationssamhällets tjänster (EGT L 204, 21.7.1998, s. 37, Celex 1998L0034), ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG, föreskrivs ett informationsförfarande då nationella bestämmelser tas fram rörande utformningen av varor och av informationssamhällets tjänster. Direktivet tillämpas på det icke-harmoniserade området och har genomförts i svensk rätt genom förordningen (1994:2029) om tekniska regler och genom Kommerskollegiums föreskrifter (KFS 1998:1) om tekniska regler. Förfarandet innebär att andra medlemsstater och kommissionen har möjlighet att lämna synpunkter på författningsförslags överensstämmelse med EG-rätten. Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden (EUT L 376, 27.12.2006, s. 36, Celex 32006L0123) (tjänstedirektivet) föreskriver ett förfarande som har beröringspunkt med direktiv 98/34/EG. I det pågående arbetet med att genomföra tjänstedirektivet kommer gällande nationella bestämmelser som fastställer begränsande krav att kartläggas och rapporteras till kommissionen. Medlemsstater ska även fortlöpande till kommissionen anmäla förslag till nya författningar i vilka uppställs vissa begränsande krav för tjänsteverksamhet.

Horisontella bestämmelser om tillämpning och efterlevnad inom varu- och tjänsteområdet

Den inre marknads framgång beror i hög grad av korrekt tillämpning och efterlevnad av regelverket för de fyra

friheterna, något som ofta ankommer på medlemsstaternas myndigheter att kontrollera. Detta gäller ofta även myndigheter på lokal och regional nivå. Myndigheterna kan säkerställa att regelverket efterlevs genom att t.ex. vidta åtgärder för att stoppa varor och tjänster på marknaden. Det finns både bestämmelser som gäller på det horisontella planet och bestämmelser som reglerar särskilda varu- eller tjänstetyper. Generella bestämmelser som rör statliga myndigheters skyldigheter som följer av Sveriges medlemskap i EU finns, som ovan angetts, i ett flertal olika förordningar. Generella bestämmelser som rör en viss typ av tillsynsåtgärder för kontroll av ett stort antal varor på marknaden, marknadskontroll, finns i förordningen (2005:893) om marknadskontroll av varor. Begreppet ”marknadskontroll” används som benämning på de åtgärder en myndighet vidtar för att säkerställa att en vara som gjorts tillgänglig på marknaden uppfyller gällande krav. När en myndighet gör ett ingripande mot en produkt genom att tillämpa en s.k. skyddsklausul eller då den ifrågasätter en standard genom att lämna en s.k. formell invändning till kommissionen ska detta ofta meddelas enligt procedurer som i Sverige regleras i förordningen (1994:2035) om vissa skyldigheter för myndigheter vid ett medlemskap i Europeiska unionen.

Ofta skiljer sig tillvägagångssättet då myndigheter vidtar begränsande åtgärder åt, beroende på om området är harmoniserat eller inte. Inom det icke-harmoniserade området föreskrivs ett förfarande i Europaparlamentets och rådets beslut 95/3052/EG för att fastställa ett förfarande för ömsesidig information om nationella åtgärder som avviker från principen om fri rörlighet för varor inom gemenskapen (EGT L 321, 30.12.1995, s.1, Celex 1995D3052). Beslutet syftar till att etablera administrativa rutiner då statliga och kommunala förvaltningsmyndigheter ingriper mot produktmodeller eller produkttyper på marknaden och har genomförts i förordningen (1996:830) om information om nationella åtgärder som avviker från principen om fri rörlighet för varor inom Europeiska gemenskapen. Kommerskollegium är kontaktpunkt för beslutet. I den nya s.k. varuförordningen (förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om förfaranden för tillämpning av vissa

nationella tekniska föreskrifter på produkter som lagligen saluförts i en annan medlemsstat och om upphävande av beslut 95/3052/EG, KOM [2007] 36 slutlig) finns bestämmelser som syftar till att reglera förfarandet om en produkt ska anpassas, återkallas eller stoppas, dvs. om avsteg från huvudregeln om ömsesidigt erkännande görs. Varuförordningen väntas antas i slutlig form under år 2008. De nationella bestämmelserna som reglerar varors utformning eller kontroll av dem på marknaden inom det icke-harmoniserade området kan komma att påverkas då varuförordningen träder i kraft. Det finns även ett gränssnitt mellan varuförordningen och kommissionens översyn av den nya metoden (se nedan).

Bestämmelser som syftar till att reglera förfarandet för tillämpningen av ömsesidigt erkännande vad gäller rätten att tillhandahålla tjänster på områden där tillträdet till yrket är reglerat finns i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer (EUT L 255, 30.9.2005, s. 22, Celex 32005L0036), ändrad genom rådets direktiv 2006/100/EG, det s.k. yrkeskvalifikationsdirektivet. I Sverige har direktivet genomförts genom lagar, förordningar och föreskrifter för varje yrke eller yrkesgrupp. Ett 10-tal myndigheter ansvarar för tillämpning av dessa regler.

Inom det harmoniserade området används till stor del marknadskontroll för att bedriva tillsyn, och de sektorsövergripande bestämmelserna om de myndigheter som utövar marknadskontroll finns i den ovan nämnda förordningen om marknadskontroll av varor. Denna förordning kompletterar de tillsynsbestämmelser som finns i lagstiftning som rör vissa typer av varor och tjänster och som införlivar särskilda produkt-direktiv. Därutöver finns ett flertal övergripande bestämmelser rörande informationsprocedurer som utlöses av myndigheters marknadskontrollåtgärder, vilka till stor del har sin grund i gemenskapsrätten. I tjänstedirektivet, som är tillämpligt på ekonomiska aktiviteter inom det stora flertalet tjänstesektorer, finns bestämmelser om t.ex. tillsyn av tjänsteleverantörers verksamhet och en varningsprocedur då medlemsstaterna får kännedom om tjänsteverksamhet som allvarligt kan skada

människors hälsa och säkerhet eller miljön. Direktivet ska vara genomfört i svensk rätt senast den 28 december 2009. I yrkeskvalifikationsdirektivet finns liknande bestämmelser.

En ökad harmonisering har skett på varuområdet av medlemsstaternas produktkrav i form av olika produktdirektiv. Sedan 1980-talet har den s.k. ”nya metoden” använts för att harmonisera regler på ett 25-tal produktområden. Metoden innebär att man i direktiv fastställer väsentliga krav som produkter måste uppfylla, medan de tekniska detaljerna återfinns i europeiska standarder som i de flesta fall är frivilliga att följa för tillverkaren. En vara som uppfyller en sådan harmoniserad standard presumeras uppfylla de tvingande kraven. En översyn av den nya metoden har skett under år 2007. Översynen inbegriper en ny förordning om ackreditering och marknadskontroll i samband med saluföring av produkter (KOM [2007] 37 slutlig) och ett beslut om en gemensam ram för saluföring av produkter (KOM [2007] 53 slutlig). Beslutet innehåller vissa beståndsdelar som i dag finns i olika sektorsdirektiv och är tänkt att ligga till grund för en revidering av befintlig sektorslagstiftning samt utformning av framtida rättsakter. Översynen omfattar en förstärkning av marknadskontrollbestämmelserna och kraven på informationsutbyte mellan de marknadskontrollerande myndigheterna angående vidtagna tillsynsåtgärder. Översynen kommer därmed att påverka de marknadskontrollerande myndigheternas verksamhet. De båda rättsakterna väntas antas i slutlig form under år 2008. Förordningen om ackreditering och marknadskontroll kommer att aktualisera ett behov av att se över framförallt lagen (1992:1119) om teknisk kontroll, förordningen (2005:894) om teknisk kontroll, lagen (1992:1534) om CE-märkning samt förordningen (2005:893) om marknadskontroll av varor.

En utredning om öppna system för provning och kontroll har (SOU 2006:113) remissbehandlats. Utredningen har bl.a. föreslagit förändringar i gällande bestämmelser om teknisk kontroll.

En korrekt tillämpning av EG-rätten, inklusive en fungerande marknadskontroll och tillsyn av tjänste-

verksamheter, ställer krav på ett fungerande administrativt samarbete mellan medlemsstaterna. I gemenskapsrätten finns därför ofta, förutom bestämmelser i de enskilda sektorsdirektiven, bestämmelser som rör administrativ förenkling, samarbete och informationsutbyte mellan medlemsstaternas myndigheter. Nätverket SOLVIT är ett exempel på nätverk som skapats i syfte att underlätta samarbete mellan myndigheter i de olika medlemsländerna för att lösa enskildas eller företagens problem som beror på att lagstiftningen kring den inre marknaden inte tillämpas på rätt sätt. Det finns ett SOLVIT-center i varje EU/EES-land. Kommerskollegium är Sveriges representant i nätverket.

I syfte att praktiskt underlätta det administrativa samarbetet mellan myndigheter har det skapats ett flertal olika elektroniska informationsverktyg. I tjänstedirektivet finns t.ex. bestämmelser om administrativ förenkling, gemensamma kontaktpunkter och ett elektroniskt system för informationsutbyte mellan medlemsländernas myndigheter. I syfte att uppfylla kravet på administrativt samarbete på elektronisk väg i tjänstedirektivet samt för att förbättra informationsutbyte mellan medlemsstaterna och bidra till att uppnå målsättningar kopplade till bl.a. Lissabonstrategin, regelförenkling och eGovernment 2010 arbetar kommissionen och medlemsstaterna med att utveckla ett elektroniskt informations- och kommunikationssystem för myndigheter i EU, "Internal Market Information System" (IMI). Systemet kommer även att användas för det administrativa samarbetet i yrkeskvalifikationsdirektivet.

I arbetet med översynen av den nya metoden har den informationsprocedur som i dag används då åtgärder vidtas avseende farliga produkter inom konsumentsektorn, den s.k. Rapex-proceduren, utvidgats till att gälla även för andra sektorer. Proceduren berör en så vid sektor att den kan betecknas som horisontell. Rapex-proceduren härrör från det s.k. produktsäkerhetsdirektivet (Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG av den 3 december 2001 om allmän produktsäkerhet, EGT L 11, 15.1.2002, s. 4, Celex 32001L0095). Det direktivet har genomförts genom förordningen (1993:1322) om informationsutbyte inom

Europeiska ekonomiska samarbetsområdet i fråga om farliga konsumentvaror. Vissa av de nationella procedurerna i konsumentlagstiftningen omfattar både varor och tjänster.

Utredningsbehovet

Avskaffandet av hinder för den fria rörligheten för varor och tjänster är en förutsättning för att EU:s inre marknad ska fungera. Hinder för den fria rörligheten kan finnas i olika skepnader. Det kan t.ex. röra sig om det nationella regelverkets utformning, myndigheters felaktiga tillämpning av gemenskapsrätten, myndigheters svårigheter att samarbeta med varandra eller att systemet för kontaktpunkter, som syftar till att hjälpa företag och enskilda, inte fungerar optimalt.

De gällande svenska bestämmelserna som på ett horisontellt plan har betydelse för den fria rörligheten för varor och tjänster på den inre marknaden är svåröverskådliga. Det kan i dag, särskilt på lokal nivå, vara svårt för berörda myndigheter att tillämpa olika procedurer för t.ex. ingripande mot den fria rörligheten för varor och tjänster på marknaden eller veta vilken informationsprocedur som ska användas i en viss situation. Ett alltmer sektoriserat förhållningssätt i EU riskerar också att ställa förvaltningen och myndigheter som verkar sektorsövergripande inför nya, svåra uppgifter. Komplexiteten och svåröverskådligheten medför att myndigheter och enskilda har svårt att tillämpa bestämmelserna. Detta kan leda till att det uppstår onödiga kostnader för förvaltningen och handelshinder för enskilda.

I fråga om tillsyn har Tillsynsutredningen (Ju 2000:06) i sitt slutbetänkande Tillsyn - Förslag om en tydligare och effektivare offentlig tillsyn (SOU 2004:100) bl.a. föreslagit grundläggande principer för statlig tillsyn och en allmän tillsynslag. Betänkandet har remissbehandlats och beredning pågår i Regeringskansliet.

Statskontoret har i sin rapport Förvaltning för fri rörlighet (2006:16) pekat på att t.ex. nationella förvaltningar har en generellt bristande medvetenhet och en dålig kunskap om att nationella regler måste överensstämma med EG-fördragets regler om fri rörlighet för varor. I Kommerskollegiums tre

delrapporter ("Europa – ja, men hur?" – svenska myndigheters uppfattning om EU:s inre marknad, "Europa – ja, men hur?" – svenska domstolars uppfattning om EU:s inre marknad samt "Visst är EU vår hemmamarknad – nästan all export går dit" – svenska företags uppfattning om EU:s inre marknad) pekas t.ex. på stora problem med tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande, trots att omfattande informationsaktiviteter har ägt rum. I Statskontorets rapport (2006:16) beskrivs att problem regelbundet uppträder i samband med principen om ömsesidigt erkännande av produkter. Statskontoret visar t.ex. att principen inte uppmärksammas tillräckligt i kommuners och länsstyrelsernas tillsynsverksamhet. I rapporten pekas även på vissa svårigheter för myndigheter att uppfylla EG-rättens krav på god förvaltning och rätt till domstolsprövning. Statskontoret har även dragit slutsatsen att Sverige har ett decentraliserat system för hur inre-marknadsfrågor hanteras i förvaltningen. Vissa delar av det horisontella regelverket avseende varor och tjänster hanteras av Kommerskollegium och SWEDAC, medan andra delar, t.ex. tillsynen av varor och tjänster, hanteras av de ordinarie sektorsmyndigheterna. Förvaltningsstrukturen bidrar därför ytterligare till att förvaltningsmyndigheter har svårt att tillämpa det nu gällande regelverket. Kommerskollegium föreslår satsningar på utbildning och information om EG-rätten och den inre marknaden för särskilt myndigheter, företag och domstolar. Statskontoret föreslår i sin tur att en generell genomgång görs av svenska rättskällor ur ett inre marknads-perspektiv. En kommitté har också tillsatts för att göra en översyn av den statliga förvaltningens uppgifter och organisation (dir. 2006:123) i syfte att bl.a. öka myndigheternas förmåga att bidra till effektiviseringar och att fullgöra sina uppdrag i ljuset av de krav som EU-medlemskapet ställer. Kommittén har under 2007 redovisat delbetänkandet Opinionsbildande verksamhet och små myndigheter (SOU 2007:107).

Sverige kommer att genomföra tjänstedirektivet i svensk rätt. Varuförordningen kommer att börja tillämpas under år 2009 och de EG-rättsakter som ingår i översynen av den nya metoden ska börja tillämpas den 1 januari 2010. För att undvika

att dessa rättsakter ska skapa ett ännu mer överskådligt regelverk finns ett behov av att bl.a. klargöra de olika funktioner och inbördes samband som svenska bestämmelser och administrativa förfaranden och procedurer har. Avsikten med utredningens betänkande är att det ska kunna bidra till genomförandet av och anpassning till dessa nya rättsakter.

Utredarens kartläggning av bestämmelserna ska kunna användas som en informationskälla för myndigheter och andra. Utredarens slutsatser ska kunna bidra till att öka medvetenheten hos myndigheter, företag och domstolar om hur den inre marknaden fungerar och hur regelverket avseende den inre marknaden ser ut. Detta skulle kunna leda till en bättre tillämpning av regelverket hos både statliga och kommunala myndigheter. Förenklingar, förbättringar och kompletteringar av gällande bestämmelser ska bidra till att säkerställa en fungerande inre marknad samt en ökad enhetlighet, samordning och rättssäkerhet. Utredarens slutsatser ska vidare kunna bidra till att förbättra samarbetet mellan myndigheter som verkar sektorsövergripande samt mellan myndigheterna och Regeringskansliet. Företag och enskilda kan slutligen komma att få nytta av ett förbättrat och förenklat regelverk genom snabbare och bättre service från myndigheterna. Detta leder till en lägre administrativ kostnad för företagen. En förbättrad tillämpning av gällande horisontella bestämmelser säkerställer samtidigt uppfyllandet av Sveriges förpliktelser enligt EG-fördraget. Sverige kan på så sätt bättre undvika överträdelseärenden som är kopplade till funktionen av den inre marknaden genom att på ett tidigt stadium uppmärksamma behoven.

Uppdraget

Uppdraget består av två delar, dels en kartläggning och beskrivning av gällande regelverk, dels en översyn av regelverket inklusive lämnande av förslag till författningsändringar och andra nödvändiga åtgärder enligt vad som anges nedan.

Utredningen omfattar huvudsakligen svenska bestämmelser och administrativa förfaranden och procedurer som på ett

horisontellt plan har betydelse för varors och tjänsters fria rörlighet på den inre marknaden. Uppdraget omfattar bestämmelser och procedurer som tillämpas av både statliga och kommunala myndigheter. Några av dessa bestämmelser och procedurer har beskrivits ovan.

Avsikten är inte att uppdraget ska omfatta bestämmelser som enbart rör enskilda typer av varor och tjänster. Det kan emellertid, som ovan beskrivits, finnas bestämmelser som rör enskilda typer av varor och tjänster och som samtidigt är av vikt för varors och tjänsters fria rörlighet på den inre marknaden i stort, t.ex. bestämmelser om den s.k. Rapex-proceduren på konsumentområdet. Bestämmelser av sådant slag omfattas därför av uppdraget.

Kartläggning och beskrivning av gällande regelverk

Utredaren ska kartlägga och beskriva de svenska bestämmelser och administrativa förfaranden och procedurer som på ett horisontellt plan har betydelse för varors och tjänsters fria rörlighet på den inre marknaden. Utredaren ska särskilt uppmärksamma de olika funktioner som bestämmelserna och procedurerna har, deras inbördes förhållande, sammanhang samt eventuella överlappande funktioner. Utredaren ska även beskriva eventuella brister i regelverket såsom avsaknad av sådana bestämmelser och procedurer på de olika nivåerna i förvaltningen (statlig, regional och kommunal).

Översyn av gällande regelverk

Utredaren ska därefter se över det regelverk som omfattas av uppdraget och lämna förslag på de förenklingar, förbättringar och kompletteringar av regelverket som är nödvändiga för att säkerställa den fria rörligheten för varor och tjänster. Utredaren ska göra en analys av och lämna förslag på de förändringar av regelverket som behövs med anledning av den kommande EG-förordningen om ackreditering och marknadskontroll. Vidare ska utredaren hålla sig underrättad om det arbete som pågår i Regeringskansliet för att förändra regelverket med anledning av

den kommande varuförordningen. Utredaren ska bl.a. överväga om det går att föra samman bestämmelser inom varu- respektive tjänsteområdet i ett regelverk, samt föreslå möjliga lösningar för att genomföra detta. Utredaren får också lämna förslag på andra åtgärder som utredaren finner nödvändiga.

Utredaren ska i detta sammanhang även överväga och lämna förslag på hur kunskapen om den inre marknadens funktion och om regelverket kan ökas hos främst berörda myndigheter. Detta kan inkludera t.ex. praktiska åtgärder baserade på elektronisk förvaltning.

Utredaren ska lägga fram förslag på de författningsändringar och andra åtgärder som bedöms nödvändiga. I uppdraget ingår dock inte att lägga fram förslag till ändringar i förvaltningslagen (1986:223).

Utredaren ska presentera en konsekvensutredning av de effekter som förslagen kan medföra. Konsekvenserna ska kostnadsberäknas och om kostnaderna ökar ska förslag på finansiering presenteras.

I den mån förslag läggs fram som kan komma att beröra företag ska förslagen utformas så att företagens administrativa kostnader hålls så låga som möjligt. När författningsändringar och andra åtgärder föreslås ska utredaren beakta behovet av en effektiv marknadskontroll av varor, inklusive konsumentprodukter, en effektiv tillsyn av tjänsteverksamheter samt relevanta aspekter av standardisering.

Samråd och redovisning av uppdraget m.m.

Utredaren ska beakta pågående arbete inom EU som kan beröra sådana bestämmelser som omfattas av uppdraget och särskilt resultatet av förhandlingarna av varuförordningen och rättsakterna som ingår i översynen av den nya metoden.

Utredaren ska vidare beakta pågående arbete i Regeringskansliet med att genomföra gemenskapsrättsakter som på ett horisontellt plan har betydelse för varors och tjänsters fria rörlighet på den inre marknaden, särskilt tjänstedirektivet. Vidare ska Regeringskansliets och myndigheters pågående arbete med regelförenkling beaktas. Utredaren ska följa och

beakta den fortsatta beredningen av Tillsynsutredningens (Ju 2006:06) förslag. Utredaren ska hålla sig informerad om det arbete som pågår inom Utrikesdepartementet med den s.k. Standardiseringsskrivelsen.

Vidare ska rapporter, skrivelser och betänkanden som på ett horisontellt plan har betydelse för varors och tjänsters fria rörlighet på den inre marknaden, särskilt Statskontorets rapport (2006:16), och slutsatserna i betänkandet Öppna system för provning och kontroll- en utvärdering (SOU 2006:113) beaktas.

Utredaren ska samråda med tjänstedirektivsekretariatet och den kommitté som ska se över den statliga förvaltningens uppgifter och organisation (dir. 2006:123) samt med Kommerskollegium och övriga berörda myndigheter, utredningar och organisationer. I den mån förslag läggs fram som kan komma att påverka företagens administrativa kostnader ska utredaren samråda med Näringslivets regelnämnd.

Uppdraget ska redovisas till regeringen senast den 15 maj 2009.

(Utrikesdepartementet)